

Unes quantes xibeques de més...

Un relat de: [Baiasca](#)

Eren les quatre de la nit i ja no se quantes xibeques ens havíem begut entre les quinze persones que estàvem en aquell pis del carrer Mediterrània, a la Barceloneta. De fet no sabia ni com hi havia arribat. I m'ho vaig preguntar de cop.

L'únic que sé és que pel matí m'havia llevat amb el pla de passar-me el dia passejant pels carrers perduts de Barcelona, per el simple plaer de caminar i que ara en aquelles hores intempestives em trobava amb tot de gent que no coneixia ni de vista.

Feia unes quantes setmanes, un parell de mesos, que ho havia perdut tot. La novia, com a conseqüència la feina i com a conseqüència el pis on estava perquè no podia pagar el lloguer del mes. Vaig haver de tornar a casa els meus pares, només per uns dies en principi, mentre buscava una altra feina i un nou pis, o almenys una habitació llogada.

Vaig decidir no prendre'm la situació massa a pit i no esfondrar-me. No em volia permetre deprimir-me massa temps perquè sabia el que era i no tenia ganes de tornar-hi a passar. Així que em vaig dir que la feina apareixeria i que el pis vindria després. I la novia... bé, la novia era l'únic tema que de tant en tant em deixava destrossat una nit i al matí següent em llevava amb la sensació de no tenir ulls, d'haver-me'ls deixat al coixí junt amb les hores en blanc. No entenia perquè m'havia deixat i, encara em feia sentir pitjor, com havia estat capaç de demanar al seu estimat pare, president de l'empresa on jo treballava com a repartidor, em fotés fora d'un dia per l'altre. Em devia odiar molt. I no tenia la més remota idea de perquè

Per això passejava per Barcelona, per no pensar-hi i perquè caminar no escura les butxaques. Per no pensar en la Sandra, la dona, o noia, o nena, que més m'estimava i que m'havia deixat tot d'una sense cap explicació raonable i deixant-me de potetes a casa dels meus pares. I per veure si tot caminant em trobava en els ulls d'alguna persona que es trobés en una situació semblant a la meva. Sense casa, sense feina, sense cap resposta.

Així que caminava. Un dia rambla amunt i rambla avall, de Plaça Catalunya a Colom i de Colom altre cop a Plaça Catalunya. A vegades per la tarda agafava el metro, baixava a Alfons X, pujava fins als Tres Turons. Des del refugi antiaeri estant admirava la fantàstica, contaminada i tot i així bellíssima vista de Barcelona fins al moment en que començava a caure el sol i les llumetes del pisos, els carrers i els cotxes tot just despuntaven. I tornava caminant, xino-xano, sense presses, tot el camí que duia fins a Plaça Catalunya, on agafava el ferrocarril per tornar a Sarrià, on vivien els meus pares.

No m'importava quanta estona hagués de caminar. Quant més caminava més descobria. I durant aquella època em vaig arribar a conèixer Barcelona de pe a pa. Com el palmell de la meva mà. I amb el temps, tanta caminada em va fer deixar totes les penes en l'asfalt gris de la ciutat, sense deixar cap rastre. Les meves excursions sempre acabaven en qualsevol bar de qualsevol dels barris on passés, prenent una cerveseta tranquil·lament i mirant passar la gent atrafegada, relaxada, o borratxa.

I és evident, que de tant caminar, vaig perdre pes i vaig reforçar la meva musculatura. Estava guapo, i estava boníssim, i les noies em miraven, i jo les mirava. I tot i que no me les lligava, algun fenomen extrany no em deixava passar del contacte visual, em sentia bé. Sabia que algun dia, quan ho volgués i estigués preparat, podria tornar a conèixer una noia. I estimar-la i cuidar-la i deixar-me cuidar i fer-la riure molt...

La meva ex havia deixat d'estar present en cada una de les meves excursions per passar a ser un record que de tant en tant em tornava. Era una sort que tota la seva vida passes per la Vall d'Hebron, zona de Barcelona on jo mai posava els peus, per la distància, i perquè no se m'hi havia de perdre res, ja no.

Eren les quatre de la nit i ja no se quantes xibeques ens havíem begut entre les quinze persones que estàvem en aquell pis del carrer Mediterrània, a la Barceloneta. De fet no sé ni com hi cabíem quinze persones en aquell piset de merda.

D'entrada les quinze persones no les vaig poder comptar perquè està clar que no tinc rajos X als ulls que travessin les parets... Les vaig anar sumant a mida que caminant a tentines i buscant el lavabo vaig haver d'anar obrint portes... Cinc a l'habitació on era jo, tres a l'habitació de la planxa, cinc més entre un llit de matrimoni i un llit plegadís i dos al sofà de la saleta que tenien pinta de ser els que menys havien dormit de la... festa? ben

arrambadets l'un contra l'altra i amb les cames entortolligades. Ella amb rastes, ell amb un pentinat d'aquests de serrell tapant qualsevol dels dos ull. No enganxen ni amb pintura, és el primer que em va passar pel cap. I vaig anar a pixar.

Mentre descarregava la bufeta en aquell lavabo tan diminut com la resta del pis em vaig dir que ja que estava allà i m'intrigava tant com havia pogut anar la cosa, que em quedaria, deixant que tota l'altra gent seguís dormint, a veure si algú més em podia resoldre el misteri al matí següent quan tots estiguéssim desperts...

I me'n vaig anar a dormir a l'habitació més fosca, d'on venia, i on a les vuit del matí, tots els que hi érem ens vam despertar...